

VERBODEN VRUCHTEN

Geselecteerd en ingeleid door
Katja Schuurman

VERBODEN VRUCHTEN

*Erotische verhalen en gedichten uit
de wereldliteratuur*

2017 Prometheus Amsterdam

© 2017 Samenstelling en woord vooraf Katja Schuurman
Omslagontwerp Dog and Pony
Foto's omslag Marc de Groot
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 3323 8

Voor Freek, met wie het episch is

Inhoud

Voorspel – woord vooraf van Katja Schuurman 9

Carlos Drummond de Andrade, 'Liefde – want dit is het ene
woord' 13

M. Vasalis, 'Soms, als gij zwijgt en uit het venster schouwt' 17

Roderik Six, 'Het meisje Mu' 19

Joost Zwagerman, 'Hoog Sammie, kijk omhoog...' – fragment
uit *Gimmick!* 31

Anne Vegter, 'Tramps' 49

Hafid Bouazza, 'I', 'III' en 'XII' 51

Lydia Rood, 'Metamorfose' 55

Arthur Rimbaud, 'Hun billen' 69

Ingrid Jonker, 'Intieme gesprek' 71

Charles Bukowski, 'Aanrander! Aanrander!' 75

P.F. Thomése, fragment uit *J. Kessels: The Novel* 83

Benoîte Groult, 'Parijs' – fragment uit *Zout op mijn huid* 99

Aleksandr Poesjkin, 'De schim van Barkov' 107

Birgit Schuurman, 'R&b-medley' 121

Hugo Claus, 'Nu nog' 127

Jamal Ouariachi, David Pefko en Daan Heerma van Voss,
fragmenten uit 25, 45, 70 157

Ilja Leonard Pfeijffer, 'Oog in oog met Oeloebeloe' en "Use of hands will not result in penalty" – fragmenten uit <i>Het grote baggerboek</i>	175
J. Bernlef, 'Gefrustreerd meisje'	199
A. Morriën, 'Een oud gebruik'	201
Salwa Al Neimi, fragment uit <i>Honing proeven</i>	219
Leonard Cohen, fragment uit <i>Beautiful Losers</i>	229
Renske de Greef, 'Funest'	233
James Salter, 'Bangkok'	239
Remco Campert, 'Ja rozen'	249
Katrijn Van Bouwel, fragment uit <i>De muze en het meisje</i>	251
Philip Huff, 'Drie'	259
Wisława Szymborska, 'Aan de wijn' en 'Een mening inzake pornografie'	275
Pablo Neruda, 'Vrouwenlichaam' en 'Vannacht zou ik'	279
Woord van dank	283
Verantwoording	285

Voorspel

Woord vooraf van
Katja Schuurman

Er is weinig waarvan ik zo gelukkig word als van mooie woorden. Mijn hart opent zich, ik ontspan, of word juist hyperenthousiast, omdat iemand weet te verwoorden wat in mij sluimerde als een vaag en onrustig gevoel. Het ongrijpbare daalt neer en manifesteert zich, wordt echt, omhelst me of slaat me in het gezicht.

Een geestige, scherpe column, een betoverend boek, maar bovenal toch poëzie. Omdat de woorden in de mooiste gedichten in staat zijn magie uit te oefenen. Op de juiste manier gerangschikt vertellen ze zoveel meer dan hun feitelijke betekenis alleen. Mij frustreert de beperking in de mogelijkheid die onze taal biedt om over te brengen wat we ten diepste voelen, maar poëzie is in staat als een blik of een aanraking te vertellen waar het echt om lijkt te gaan. Soms maakt alleen al het ritme van een gedicht me aan het huilen. Als muziek, als de zee, als het meest intieme liefhebben. Het is de puurste vorm van communicatie.

De schoonheid van een gedicht zit hem vaak in wat juist niet benoemd wordt, in wat zich in die magische ruimte tussen de woorden afspeelt.

Geldt dat ook voor erotische vertellingen? Daarover heb ik veel nagedacht tijdens het samenstellen van deze bundel. Erotiek kan lief zijn, ontroerend, grappig (niet te...), opwindend, bedwelmend; dergelijke gevoelens laten zich door de lyrische poëzie fantastisch beschrijven. Maar verlangt erotiek niet ook gewoon naar een dikke pik in een smachtend kutje, dat niets

liever wil dan keihard geneukt worden, af en toe ruimte gevend aan een vochtige mond, zodat er vol overgave afgezogen kan worden, om uiteindelijk schreeuwend spuitend in elkaars gezicht klaar te komen? Want ook dat is liefde. Ook dat is erotiek. En geil is het zeker.

Er zijn dagen dat ik geen zin heb om in m'n gezicht geslagen te worden terwijl ik bruut op m'n buik gedraaid word en 'vuile hoer' in mijn oor gesist krijg. Er zijn dagen dat ik niet per se zijn pik diep achter in mijn keel wil terwijl ik gelikt word door een willekeurig lekker meisje. Soms wil ik gewoon heel dicht bij hem zijn, in zijn ogen kijken en voelen dat twee lichamen samen één ziel kunnen vormen. Huilend klaarkomen. Van genot, van liefde, van angst de ander te verliezen.

Al deze verlangens en emoties vragen om andere woorden. Ik heb geprobeerd in deze bundel een verscheidenheid hieraan te vangen.

Seks verbindt, is helend, lief, hard, geil, ingewikkeld, vanzelfsprekend, lucht op, laat leven, lachen, juichen. Zolang het uit liefde is zouden we allemaal zoveel vaker moeten vrijen. Omdat de wereld daar beter van wordt. Dat weet ik zeker. Al die gefrustreerde zielen ontdaan van wat verwordt tot gif, indien niet vanuit liefde en lust uit het lichaam verlost.

Het zijn woorden. Steeds weer woorden. Maar de hersenen zijn de meest erogene zone volgens mij, en woorden worden beelden en beelden worden orgasmes.

Het eerste boek waarbij ik mezelf tijdens het lezen gevingerd heb is *Zout op mijn huid* van Benoîte Groult – een fragment is opgenomen in deze bundel. Ik hoop van harte dat het lezen van deze verzameling u zal verblijden, ontroeren, maar ook zeker zal opwinden.

Laten we meer neuken. En, om met de door Hafid Bouaz-

za vertaalde woorden uit de Arabische bibliotheek af te sluiten:

Moge het neuken u goed bekomen.

Ik ben vereerd.

Katja

Carlos Drummond de Andrade

‘Liefde – want dit is het ene woord’

Drummond de Andrade was al over de tachtig toen hij dit erotische gedicht over de lichamelijke liefde schreef. Hij koos ervoor om de bundel *De liefde natuurlijk*, waar dit gedicht deel van uitmaakt, pas te laten publiceren na zijn dood, omdat hij bang was dat het als pornografie zou worden bestempeld.

Heddy Honigmann maakte in 1966 een prachtige documentaire, waarin ze Braziliaanse ouderen vroeg om voor de camera De Andrades gedichten voor te lezen, en aansluitend te praten over hun seksuele leven. Een film over seks, ‘een van de wonderen van de schepping’, zoals Adélia Prado ooit schreef.

Liefde – want dit is het ene woord–
moge mijn vers beginnen en omgeven.
Liefde leide mijn vers en zij verene
daarin ziel, verlangen, vulva en lid.

Wie zal beweren dat hij enkel ziel is?
Wie voelt niet van ziel zijn lichaam zwellen
tot het openbarst in louter kreten
van orgasme, onbegrensd moment?

Het lichaam, in lichaams omstrengeling
versmolten, opgelost, bereikt de bron
der wezens, die Plato ondeelbaar zag:
en het is één, volmaakt in twee; twee-eenling.

Eenwording in bed, of in de kosmos?
Waar houdt de kamer op, raakt hij de sterren?
Welke lust in onze lenden voert ons
naar dat ver domein, etherisch, eeuwig?

Eén zacht beroeren van de clitoris,
en reeds is alles in een oogwenk anders.
Dat ene kleine plekje op het lichaam
is het centrum van bron, brand en honing.

De doorboring volgt en breekt door wolken,
ontdekt zonnen van schittering
die mensenogen niet verdragen, maar
de coïtus, van licht doorgloeid, gaat voort.

En voort, en breidt zich uit, zodanig dat,
aan ons voorbij, voorbij het leven zelf,
als vlees geworden actieve abstractie,
de idee van het genot geniet.

En in genotvol lijden tussen woorden,
minder nog, geweeklaag, klanken, klachten,
bereikt één enkel spasme in ons het punt
waar liefde sterft aan liefde, goddelijk.

Hoe vaak niet sterven mensen in elkaar,
in het vochtig geborchte van de schede,
in die dood die zachter is dan slaap:
de pauze van de zinnen, nu verzadigd.

Vrede herstelt zich. De vrede der goden,
uitgestrekt in bed, gelijk in zweet
geklede beelden, dankbaar voor dat wat
de aardse liefde toevoegt aan een god.

M. Vasalis

‘Soms, als jij zwijgt en uit
het venster schouwt’

Vergezichten en gezichten verscheen in 1954 en was Vasalis' laatste bundel, daarna werd het stil. Of dat te maken heeft met de komst van een nieuwe stroming in de poëzie (de Vijftigers werden populair, en Vasalis had daar op zijn zachtst gezegd weinig affiniteit mee) of dat zij simpelweg haar beroep als psychiater weer met volle overgave wilde beoefenen, is niet duidelijk.

Soms, als gij zwijgt en uit het venster schouwt,
grijpt mij uw schoonheid als een wanhoop aan,
een wanhoop door geen troost te blussen,
niet door te spreken, niet door te kussen,
even groot als mijn bestaan, en even oud.

Dat ik u zien moet en u niet kan zijn,
van u gescheiden door mijn eigen ogen,
dat gij daar zit, zo buiten mij geboren,
het doet als een geboorte pijn.

Wanneer gij zwijgt en uit het venster ziet
komt soms de wind en hij beweegt uw haren,
die aan de boorden van uw voorhoofd staan
als aan een stilstaand water oeverriet.
Soms komt een wolk de hemel langs gevaren,
ik zie de schaduwen over uw ogen gaan.

Dan is het mij alsof gij eeuwig zijt,
of ik maar even bij u leven mag,
alsof mijn tijdelijkheid mij van u scheidt,
dan wendt uw hoofd zich om, ik zie uw lach.